

til at fastsætte regler om vederlagsfri behandling på de statslige sygehuse, dvs. Rigshospitalet (herunder Fysiurgisk Hospital i Hornbæk og Finsen-institutet, der er sammenlagt med Rigshospitalet) og Kysthospitalet på Refsnæs.

I Rigshospitalets og Kysthospitalets gældende takstregulativer er der regler om vederlagsfri behandling af personer med bopæl på Færøerne og i Grønland, som derfra bliver henvist til behandling, samt af personer, der er omfattet af socialministeriets bekendtgørelse nr. 625 af 22. december 1972 om offentlig sygesikring for søfarende m.fl.

Det er imidlertid anset for uhensigtsmæssigt at opretholde særlige takstregulativer for Rigshospitalet og Kysthospitalet, og den foreslåede bemyndigelse til indenrigsministeren skal således muliggøre, at de nævnte persongrupper ret til vederlagsfri behandling på Rigshospitalet og Kysthospitalet i stedet fastslås i indenrigsministeriets bekendtgørelse om sygehusydelse m.v. Der er således ikke på dette punkt tilsigtet realitetsændringer, men det er ønsket, at benyttelsen af de statslige sygehuse i det hele er reguleret af sygehusloven og ydelsesbekendtgørelsen, jfr. pkt. 2.3.1. i de almindelige bemærkninger til forslaget.

Til nr. 6.

Ændringen er af redaktionel karakter.

Til nr. 7.

Den foreslåede bestemmelse skal afgive hjemmel for fastsættelse af supplerende regler til reglerne i De europæiske Fællesskabers forordning nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet. Reglerne i forordningen er umiddelbart bindende, og formelt har sygehusloven og de i medfør af loven udfærdigede regler også med enkelte undtagelser på forhånd opfyldt EF-reglerne om sygehusydelse m.v. til vandrende arbejdstagere m.fl. De få undtagelser har der administrativt – efter forhandling med Amtrådsforeningen samt Københavns og Frederiksberg kommuner – været tilrettelagt dækkende ordninger for.

De nævnte ordninger vedrører diplomater m.fl., visse søfolk og grænsearbejdere, som uden at have bopæl her i landet har en arbejdsmæssig tilknytning hertil og hermed er omfattet af dansk lovgivning om social sikring. Da sygehusvæsenet her i landet er organiseret som en amtskommunal vederlagsfri serviceydelse og ikke hviler på forsikringsprincipper, har det imidlertid været nødven-

digt at få fastslået, hvilken amtskommune der i de nævnte tilfælde skal yde den vederlagsfri behandling til de nævnte personer.

Det er hensigten i bekendtgørelsen om sygehusydelse m.v. fortsat som udgangspunkt at tillægge de pågældende personer retten til vederlagsfri sygehusbehandling i den seneste bopælsamtskommune.

Da EF-reglerne som nævnt umiddelbart er gældende her i landet, er den foreslåede bestemmelse således i første række udtryk for ordensmæssige hensyn.

Til nr. 8.

Sygehuslovens bestemmelser om fribefordring til sygehuse m.v. er foreslået ændret som følge af, at der med lovforslaget åbnes mulighed for, at personer med bopæl i udlandet (udlandsdanskere) kan få ret til vederlagsfrit sygehusbehandling i Danmark, selv om de ikke er blevet syge under et ophold her.

Efter sygehusloven og de i medfør af sygehusloven udarbejdede regler (bekendtgørelse nr. 336 af 10. juli 1980) ydes der fribefordring til personer, der har ret til vederlagsfri behandling, såfremt der er tale om særlige personkategorier (pensionister) eller særlige omstændigheder (ambulancetransport, transport ud over 30 km samt visse yderligere tilfælde). Fribefordringen ydes ved transport mellem bopæl og behandlingsstedet eller – i tilfælde af behandling under midlertidigt ophold i en amtskommune – ved transport mellem det midlertidige opholdssted og behandlingsstedet.

Den omstændighed, at der tillægges personer med bopæl i udlandet en ret til vederlagsfri behandling her i landet, selv om behandlingsbehovet ikke er opstået her i landet, bør ikke føre til, at de pågældende (grupper af udlandsdanskere) også får ret til befordring eller befordringsgodtgørelse fra deres bopæl eller tilbage til deres bopæl i udlandet.

Der har ikke hidtil været ret til fribefordring ved transport fra eller til et andet land (hjemlandet) i tilfælde af sygehusbehandling, og der bør ikke være ret til fribefordring i sådanne tilfælde, medmindre det følger af traktatlige forpligtelser. Den nye nordiske tryghedskonvention, der er trådt i kraft den 1. januar 1982, indeholder en bestemmelse, hvorefter der ved sygdom i et andet nordisk land i et vist omfang er ret til dækning af befordringsudgifter ved hjemtransport. Ved en ændring af sygehusloven (lov nr. 252 af 27. maj 1981) blev der indføjet en bestemmelse om, at der i sådanne